

Antecedents of Psychosocial and Consequence of Plagiarism Avoiding Behavior among Graduate Students¹

Wissarut Muangpluem²
Wichuda Kijtorntam³

Received: October 10, 2016

Accepted: October 27, 2016

Abstract

This purpose of this study aims to study the predictive power on plagiarism avoiding behavior and to study the correlation between the plagiarism avoiding behavior and the pride in authentic academic research. The samples are consisted of 360 graduate students in Bangkok. The data were analyzed by Description Statistic and Multiple Regression Analysis. The results from Multiple Regression Analysis found that, the situational factor (Social models, Social support and Time Pressure), the psychological trait factors (future orientation and self-control, moral reasoning) and the psychological state factors (positive attitudes toward plagiarism avoiding behavior, self-efficacy in plagiarism avoiding behavior) predicted plagiarism avoiding behavior at 47.3% in the total group and predicted at 56.1 - 44.6% in other subgroup and found that the positive attitudes toward plagiarism avoiding behavior, self-efficacy in plagiarism avoiding behavior and social models were important factors to identify avoid plagiarism behavior. The results from the correlation analysis found that the plagiarism avoiding behavior was positively correlated with pride in authentic academic research.

Keyword: plagiarism, academic work, plagiarism avoiding

---

¹ Thesis for the Master degree in Applied Behavioral Science Research, Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University

² Graduate Student, Master degree in Applied Behavioral Science Research, Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University, E-mail: wissarut.m@hotmail.com

³ Assistant Professor at Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University

ปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลของการมีพฤติกรรมป้องกัน การคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษา¹

วิศรุจน์ เมืองปลื้ม²

วิชุดา กิจธรรรม³

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปริมาณการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับ ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตบัณฑิตศึกษา จำนวน 360 คน วิเคราะห์ ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า ตัวแปรลักษณะทางสังคม (การ ได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา) ตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม (ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม) และตัวแปร ลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ (เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการรับรู้ ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ) สามารถร่วมกันทำนายการเกิด พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 47.3 และในกลุ่มย่อยทำนาย ได้ระหว่างร้อยละ 56.1 ถึง 44.6 โดยมีตัวแปรเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการได้รับตัวแบบทาง สังคม เป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญ และผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่า พฤติกรรมป้องกันการ คัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

คำสำคัญ: การคัดลอก ผลงานวิชาการ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

¹ ปริญญาโทระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อีเมล: wissarut.m@hotmail.com

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทนำ

การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาทุกหลักสูตรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ในแนวคิด และสามารถศึกษาค้นคว้า เพื่อได้องค์ความรู้ใหม่ หรือต่อยอดองค์ความรู้ที่มีอยู่เดิม ซึ่งเป็นการศึกษาในระดับที่สูงกว่า และแตกต่างจากการศึกษาในระดับอื่นอย่างมาก ดังนั้นหลักสูตรในระดับบัณฑิตศึกษาจึงกำหนดให้นิสิตต้องดำเนินการวิจัยและเสนอรายงานการวิจัยในรูปแบบของปริญญาานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ รายงานวิชาการ หรือผลงานวิชาการในชื่ออื่นๆ ซึ่งผลงานทางวิชาการเหล่านี้เป็นบทเขียนหรือวรรณกรรมที่มีลักษณะการเขียนเป็นระบบ เกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ หรือต่อยอดองค์ความรู้ที่มีอยู่เดิม โดยไม่ได้ลอกเลียน ดัดแปลงจากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่น หรือเจตนาทำให้ผู้อื่นเกิดความเข้าใจผิดว่าเป็นผลงานของตน กัญญา บุญเกียรติ (2554) กล่าวว่า พฤติกรรมการคัดลอกผลงานทางวิชาการเป็นปัญหาที่เกิดจากการขาดจิตสำนึกและการไม่มีคุณธรรมจริยธรรม ขาดจรรยาบรรณทางวิชาการ ซึ่งผู้สร้างสรรค์ผลงานวิชาการ โดยเฉพาะนิสิตควรตระหนักในปัญหาเหล่านี้ เพราะนอกจากจะเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมแล้ว ยังส่งผลให้การสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ จากผลงานวิชาการไม่มีความก้าวหน้า ไม่สามารถพัฒนาได้อย่างต่อเนื่อง ขาดความน่าเชื่อถือ เสื่อมเสียเกียรติและชื่อเสียงทั้งตนเอง และสถาบันที่ศึกษา ดังปรากฏเป็นข่าวใหญ่ และเป็นประเด็นการหารือในเวทีสัมมนาวิชาการในปัจจุบัน ในขณะที่ Debnatha (2016) กล่าวว่า การขโมยความคิดเป็นหนึ่งในรูปแบบการประพฤติผิดทางวิทยาศาสตร์ที่ร้ายแรงที่สุดที่แพร่หลายในปัจจุบัน และเป็นเหตุผลที่สำคัญของการลดลงของบทความวิชาการ ด้วยเหตุนี้สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านวิชาการทั้งในและต่างประเทศ ต่างหันมาให้ความสนใจ และตระหนักถึงความสำคัญกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการคัดลอกผลงานวิชาการ ซึ่งมีจำนวนคดีการฟ้องร้องเรื่องการละเมิด และขโมยผลงานวิชาการมากขึ้น โดยส่วนใหญ่ มักเกิดในสถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านวิชาการ เป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยชั้นนำทั้งในและต่างประเทศตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานี้ เห็นได้จากการออกนโยบายการป้องกัน จนถึงการกำหนดกฎระเบียบข้อบังคับ และบทลงโทษกับผู้กระทำผิดเอาไว้เป็นข้อบังคับกับคณาจารย์ บุคลากรวิชาการและนิสิตของตน เพื่อเป็นการป้องกัน และลดพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการ

สำหรับประเทศไทยสถาบันการศึกษา หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับวิชาการ ต่างกำหนดนโยบายการป้องกัน กฎระเบียบข้อบังคับ และบทลงโทษกับผู้กระทำผิดเอาไว้ เพื่อป้องกัน และลดจำนวนคดีการฟ้องร้อง อาทิ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดทำคู่มือนิสิตบัณฑิตศึกษา ปีการศึกษา 2555 โดยมีเนื้อความส่วนหนึ่งกำหนดไว้ว่า “ในการจัดทำวิทยานิพนธ์ นิสิตจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของการคัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่นมาเป็นของตนเองโดยไม่มี การอ้างแหล่งที่มาข้อมูล การกระทำดังกล่าวถือเป็นความผิดทางวิชาการที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถาบัน มีผลกระทบต่อคุณภาพและจริยธรรมทางวิชาการและมีบทลงโทษสถานหนักถึงขั้นเพิกถอนปริญญาบัตร” (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556) ซึ่งคล้ายคลึงกับ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้กำหนดข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยจรรยาบรรณบุคลากรและนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล และการดำเนินการทางจรรยาบรรณ พ.ศ. 2552 ประกอบข้อบังคับฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 และข้อบังคับฯ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2557 ข้อ 13/1 กล่าวโดยสรุปได้ว่า บุคลากรมหาวิทยาลัยที่นำผลงานวิชาการของผู้อื่น ไม่ว่าจะนำมาทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน หรือนำเอามาทำใหม่ด้วยตนเอง หรือว่าจ้างให้ผู้อื่นทำให้โดยมีการแก้ไข ดัดแปลง หรือปรับปรุง

ใหม่ แล้วเสนองานหรือผลงานนั้นเป็นของตนโดยมิชอบ โดยปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรบอกแจ้ง ไม่เคารพและละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของผู้อื่น หากบุคลากรของมหาวิทยาลัยเป็นผู้ทำกระผิด มหาวิทยาลัยมหิดล ได้กำหนดบทลงโทษไว้ว่าเป็นการกระทำผิดจรรยาบรรณอย่างร้ายแรง และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (มหาวิทยาลัยมหิดล, 2556) นอกจากนี้มหาวิทยาลัยอื่นๆ ในประเทศไทยส่วนใหญ่ตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องนี้ เห็นได้จากบทความที่คณาจารย์เขียนเผยแพร่ไว้ ซึ่งมีนัยยะของการให้ความหมาย สาเหตุ และข้อควรระวังในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เช่น บทความเรื่อง “การลอกเลียนวรรณกรรม: ความต่างพ้อยทางวิชาการ” (เจริญ ตรีศักดิ์, 2549) บทความเรื่อง “ลิขสิทธิ์ทางวิชาการและจริยธรรมบนอินเทอร์เน็ต” (สุภาภรณ์ ศรีดี, 2556) และบทความเรื่อง “หยุด! การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่น (Stop! Plagiarism)” (ไพเราะ เบญจกุล, 2552) เป็นต้น นอกจากนี้ยังปรากฏงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการ อาทิ พัชรียะเชตต์จะโป๊ะ (2552) ศึกษาเรื่อง การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ ณัฐพร ศรีสติ (2548) ศึกษาเรื่อง ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นต้น

พฤติกรรมกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นปัญหาผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวอาจคิดเพียงว่าเป็นแค่การประพาดพิงทางจริยธรรมหรือมารยาททางวิชาการ คิดว่าไม่เป็นไร สามารถประนีประนอมยอมกันได้ ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องลิขสิทธิ์ และวิธีการอ้างอิงถึงผลงานที่นำมาใช้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ไม่ว่าผู้กระทำจะตั้งใจทำหรือกระทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ล้วนส่งผลต่อการพัฒนาทางด้านวิชาการทั้งสิ้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น โดยการปลูกฝังการมีจริยธรรมในผลงานวิชาการ ตระหนักถึงความซื่อสัตย์สุจริตในการสร้างสรรค์ผลงาน เคารพในสิทธิเสรีภาพของตนเองและผู้อื่น ซึ่งจะส่งผลต่อคุณภาพงานวิชาการและความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของตน อย่างไรก็ตาม หากปัญหาดังกล่าวไม่ได้รับการแก้ไขอาจจะก่อให้เกิดผลเสียในอนาคตเพิ่มขึ้นอีกได้

งานวิจัยชิ้นนี้จะเป็นประโยชน์ในเชิงวิชาการ กล่าวคือ บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งคณาจารย์มหาวิทยาลัย หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และที่สำคัญคือ นิสิตผู้ทำผลงานวิชาการ จะได้ทราบเหตุปัจจัยของการเกิดพฤติกรรม ข้อควรระวังและใส่ใจ ทั้งก่อนและระหว่างสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ เพื่อกำหนดมาตรการในการส่งเสริมการป้องกัน และลดพฤติกรรมกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการ อีกทั้งเป็นประโยชน์ในเชิงปฏิบัติ กล่าวคือ จะเป็นการกระตุ้นให้บุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเกิดความตระหนัก และลดผลเสียที่อาจเกิดขึ้นจากการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทางวิชาการต่อไป

ความหมาย ประเภท และสาเหตุ ของพฤติกรรมกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการ (Plagiarism)

การคัดลอกผลงานของผู้อื่น หมายถึง การคัดลอกเอาเนื้อหา หรือข้อความส่วนในส่วนหนึ่ง หรือทั้งหมดของผลงานวิชาการในทุกรูปแบบของผู้อื่นมาใช้ในผลงานของตน โดยไม่ได้อ้างอิงที่มาของเนื้อหา หรือข้อความนั้นๆ ให้ถูกต้องและแน่ชัด รวมถึงการบิดเบือน แปรความ หรือถอดความ จนผู้อ่านเข้าใจว่าเนื้อหา หรือข้อความนั้นเป็นแนวคิดของผู้คัดลอกเอง จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการคัดลอกผลงานวิชาการ ได้ให้ความหมาย

ดังนั้น สุวิมล ว่องวาณิช และวิไลวรรณ ศรีสงคราม (สุวิมล ว่องวาณิช และวิไลวรรณ ศรีสงคราม, 2553 อ้างถึงใน กัญญา บุญเกียรติ, 2554) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “การลอกเลียนทางวิชาการ (Plagiarism) หมายถึง การนำเนื้อหาสาระในรูปแบบต่างๆ เช่น คำ ประโยค เนื้อหาทั้งหมด ภาพหรือแผนภูมิต่างๆ รวมถึงการแปลจากภาษาต้นฉบับจากผลงานของผู้อื่นมาเสนอประหนึ่งว่าเป็นผลงานของตนเอง โดยไม่อ้างอิงหรือบอกแหล่งที่มาของข้อมูลให้ถูกต้องและแน่ชัด การลอกเลียนงานวิชาการมีหลายรูปแบบด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการลอกเลียนทั้งหมด (word-by-word plagiarism) หรือการลอกเลียนบางส่วน หรือการถอดความ (Paraphrasing) ให้ดูแตกต่างไปจากเดิมจนผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นแนวคิดของผู้เขียนเองทั้งหมด” นอกจากนี้ ไพเราะ เบญจกุล (2552) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่น (Plagiarism) หมายถึง การเอาถ้อยคำ และความคิดของผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นการจินตนาการ มโนทัศน์ ภาพถ่าย รูปปั้น รูปจำลอง รวมทั้งข้อความต่างๆ เช่น คำถาม คติพจน์ สุภาษิต เป็นต้น มาใช้เหมือนเป็นงานของตัวเอง โดยไม่มีการอ้างอิงถึงแหล่งที่มาหรือไม่ให้เกียรติเจ้าของเดิมนอกจากนี้การขโมยผลงานของผู้อื่นยังรวมถึงการนำเอาผลงานของผู้อื่นมาทำใหม่ ไม่ว่าจะงานนั้นจะเป็นบทความ ตอนหนึ่งหรือตอนใดของหนังสือที่ตีพิมพ์ รายงานที่เพื่อนทำให้ หรือจากไฟล์ข้อมูลของผู้อื่น เป็นต้น” พัชรี เขตต์จะโป๊ะ (2552) ได้ให้ความหมายว่า “Plagiarism เป็นกระบวนการที่บุคคลนำผลงานของคนอื่น ได้แก่ หนังสือ วารสาร บทความ วิทยานิพนธ์ รูปภาพและข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตมาใช้ในงานของตนเอง โดยอ้างว่า หรือทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเองเป็นคนคิดหรือเจ้าของผลงานนั้นๆ รวมไปถึงการคัดลอกผลงานตนเอง โดยการตีพิมพ์ผลงานตัวเองซ้ำเพื่อให้ได้จำนวนบทความตีพิมพ์มากขึ้น”

การคัดลอกผลงานวิชาการแบ่งเป็นประเภทตามลักษณะของแหล่งที่มาของข้อมูลได้ 2 ประเภท คือ การคัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น (Plagiarism) และการคัดลอกผลงานวิชาการของตนเอง (Self-Plagiarism) หรือ หากพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำ สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทเช่นกัน คือ เจตนาคัดลอก (ส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของผลงานผู้อื่น) และไม่เจตนาคัดลอกเนื่องจากไม่ทราบว่ากรกระทำนั้นเป็นการคัดลอก หรือไม่ใส่ใจวิธีการอ้างอิง จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการคัดลอกผลงานวิชาการ ได้แบ่งประเภทของการคัดลอกผลงานวิชาการไว้ ดังนี้ ญัฐพร ศรีสติ (2549) ได้จัดประเภทของการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปรายละเอียดดังนี้ 1) การไม่อ้างอิงแหล่งข้อมูล ได้แก่ คัดลอกข้อมูลทั้งหมดจากต้นฉบับ คัดลอกข้อมูลจำนวนมากจากข้อมูลเพียงแหล่งเดียว คัดลอกในลักษณะคำต่อคำเปลี่ยนงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง คัดลอกข้อมูลจากหลายๆ แหล่งแต่ยังคงใจความสำคัญของต้นฉบับไว้ ปรับเปลี่ยนคำหรือประโยคเล็กๆ น้อยๆ แต่ยังคงเนื้อหาส่วนสำคัญของต้นฉบับไว้ และการคัดลอกงานของตนเอง (Self-Plagiarism) 2) การอ้างอิงแหล่งข้อมูล แต่ยังคงเรียกว่าเป็นการขโมยคัดลอกผลงาน ได้แก่ การที่ผู้เขียนอ้างอิงชื่อของเจ้าของผลงานแต่ไม่ระบุแหล่งที่มาให้ชัดเจน หรือให้ข้อมูลของแหล่งที่มาคลาดเคลื่อนไปจากความจริง อ้างอิงแหล่งที่มาอย่างถูกต้อง แต่ในผลงานมีการคัดลอกคำมาเป็นคำต่อคำ อ้างอิงแหล่งที่มาทุกแห่งอย่างเหมาะสม แต่ในผลงานไม่มีผลงานที่เป็นต้นฉบับจริงเลย ในขณะที่ กัญญา บุญเกียรติ (2554) ได้แบ่งลักษณะของการคัดลอกผลงานวิชาการตามลักษณะของแหล่งที่มา ได้โดยสรุป ดังนี้ 1) การคัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น (Plagiarism) คือ การนำเนื้อหาสาระในรูปแบบต่างๆ มาเสนอประหนึ่งว่าเป็นผลงานของตน โดยไม่อ้างอิงหรือบอกที่มาของข้อมูล

ที่ไม่ถูกต้องชัดเจน จนผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นแนวคิดของผู้เขียนเองทั้งหมด 2) การคัดลอกผลงานวิชาการของตนเอง (Self-Plagiarism) คือ การนำงานบางส่วนของงานครั้งก่อนของตนเองมาใช้ซ้ำให้ดูเสมือนเป็นงานเขียนใหม่ ซึ่งอาจเป็นงานเขียนของตนเองร่วมกับผู้อื่น โดยไม่ระบุว่าเป็งานเขียนที่ปรากฏในที่อื่นมาแล้ว

สาเหตุการคัดลอกผลงานของผู้อื่นในกลุ่มนิสิตมีปัจจัยจาก 1) จากการขาดการเตรียมตัวที่ดีพอก่อนทำผลงานวิชาการทั้งการลำดับความสำคัญของงาน และการบริหารเวลา 2) ไม่มีความมั่นใจในความสามารถทางวิชาการของตน และ 3) คิดว่าการคัดลอกผลงานของผู้อื่นเป็นสิ่งทำหาย ในด้านกลุ่มคณาจารย์ สาเหตุเกิดจากแรงกดดันทางวิชาชีพที่จะต้องสร้างสรรค์ผลงานวิชาการตามปริมาณและคุณภาพที่กำหนด การแข่งขันกันเองทั้งภายในและภายนอกสถาบัน จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการคัดลอกผลงานวิชาการ ได้ระบุสาเหตุการคัดลอกผลงานของผู้อื่นในกลุ่มนิสิตไว้ ดังนี้ Harris (2004, อ้างถึงใน ไพเราะ เบญจกุล, 2552) สรุปสาเหตุที่ทำให้ให้นักศึกษาต้องคัดลอกผลงานของผู้อื่น ไว้ดังนี้ 1) นักศึกษาจำนวนมากสนใจทางลัดเพื่อให้สอบผ่านในแต่ละรายวิชา ยิ่งถ้าเป็นช่วงที่ต้องส่งรายงานใกล้เคียงกับวันสอบมากเท่าไร นักศึกษายังต้องหาทางลัดที่จะทำให้งานที่ตนได้รับมอบหมายเสร็จทันเวลาที่กำหนด 2) นักศึกษาไม่รู้จ้กลำดับความสำคัญของงานว่าควรทำอะไรก่อน-หลัง เมื่อถึงกำหนดส่งนักศึกษาจึงหาทางลัดง่ายๆ โดยการคัดลอกงานผู้อื่นส่งอาจารย์ 3) นักศึกษาขาดการวางแผนและบริหารเวลาไม่ดี เมื่อถึงกำหนดส่งนักศึกษาจึงหาทางลัดง่ายๆ โดยการคัดลอกงานผู้อื่นส่งอาจารย์ 4) นักศึกษาคิดว่าตนไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะเขียนรายงาน จึงเป็นเหตุให้นักศึกษาคัดลอกผลงานผู้อื่นที่ตนเองคิดว่าดีมาส่งอาจารย์ 5) นักศึกษาบางคนคัดลอกผลงานผู้อื่นเป็นสิ่งทำหาย เป็นสิ่งเร้าใจในการทำลายกฎระเบียบ กฎญาบุญเกียรติ (2554) กล่าวถึงสาเหตุของการคัดลอกผลงานของผู้อื่นในกลุ่มนักศึกษาว่า เกิดจาก 1) ความไม่พร้อมในการเสนองาน ไม่ได้อ่านงานวิจัยที่ครอบคลุมสาระที่เกี่ยวข้องมากพอ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจ (Incompetent) ว่าจะมีความสามารถนำเสนอความคิดด้วยความคิดของตนเองได้ทั้งหมด หรือไม่แน่ใจว่าสาระที่เรียบเรียงนั้นจะขัดแย้งกับความรู้ที่เป็นสากล 2) ความอ่อนด้อยในเรื่องภาษา (ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) และ 3) ความกดดันเรื่องเวลา ในกรณีการคัดลอกผลงานผู้อื่นในกลุ่มคณาจารย์ เกิดจากความกดดันทางวิชาชีพ เช่น ต้องผลิตผลงานให้มีปริมาณและคุณภาพตามเป้าหมาย ต้องแข่งขันกันเองภายในหน่วยงานและยังต้องแข่งขันกับหน่วยงานภายนอก ในขณะที่ Powell (2011) ได้ทำการศึกษาสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิต พบว่า นิสิตที่มีพฤติกรรมการคัดลอกจะแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ตั้งใจคัดลอก และไม่ได้ตั้งใจคัดลอก ซึ่งสาเหตุหลักของการคัดลอกมาจากการตระหนักรู้ถึงการคัดลอก (Awareness of plagiarism) ซึ่งในงานวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์กับการตั้งใจจะคัดลอก (Intentional plagiarism) กล่าวโดยสรุปคือ หากนิสิตที่ไม่มีการตระหนักรู้ (Unaware) คือ ไม่รู้ว่าการกระทำใดเป็นการคัดลอกหรือไม่คัดลอก และไม่ใส่ใจที่จะเรียนรู้ จะเกิดการตั้งใจจะคัดลอก (Intentional plagiarism) มากกว่านิสิตที่ตระหนักรู้ (Aware) ทั้งนี้แม้นิสิตจะมีการตระหนักรู้ แต่ถ้ามีทัศนคติต่อการคัดลอกที่ไม่ดี (Attitude to plagiarism) เช่น คิดว่าการคัดลอกเป็นเรื่องไม่เสียหายอะไรมากมายหรือคิดว่าคัดลอกไปก็จะอาจารย์คอยตรวจสอบให้ก่อน เป็นต้น ก็จะทำให้นิสิตเกิดการตั้งใจจะคัดลอกได้เช่นกัน

ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจในความสามารถของตนเองที่สามารถสร้างสรรค์ผลงานวิชาการได้สำเร็จโดยไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น อันเป็นผลมาจากกระบวนการเรียนรู้แบบเลียนแบบ (Observational Learning) ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Albert Bandura) ซึ่งเสนอว่า การเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอกแต่จะเน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ภายในซึ่งเกิดขึ้นภายหลังจากการเรียนรู้ โดยอาจเรียนรู้จากการสังเกต การเห็นเป็นต้น และค่อยแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายหลัง

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการทั้งปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ปัจจัยเชิงผลของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยอาศัยแนวทางการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมมนุษย์ ตามรูปแบบตามแนวคิดปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มาเป็นกรอบในการอธิบายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยทำการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่าตัวแปรเชิงสาเหตุคือ **กลุ่มสถานการณ์ทางสังคม 3 ตัวแปร** ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ คือ 1) การได้รับตัวแบบจากสังคม 2) การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และ 3) การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา **กลุ่มจิตลักษณะเดิม ประกอบด้วย 2 ตัวแปร** คือ 1) ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และ 2) เหตุผลเชิงจริยธรรม และ **กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วย 2 ตัวแปร** คือ 1) เจตคติที่ดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น และ 2) การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยมีลักษณะทางชีวสังคมเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่ม

กลุ่มสถานการณ์ทางสังคม 3 ตัวแปร ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ คือ 1) การได้รับตัวแบบจากสังคม 2) การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และ 3) การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา

การได้รับตัวแบบจากสังคม หมายถึง การที่บุคคลได้เห็นหรือรับรู้การปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างจากสังคมจากบุคคล หรือสิ่งรอบตัว อันได้แก่ ครอบครัว เพื่อน ครูอาจารย์ หรือสถานการณ์ เมื่อบุคคลเห็นคนอื่นกระทำพฤติกรรมบางอย่างเป็นแบบอย่างแล้วผู้เห็นจะกระทำพฤติกรรมชนิดเดียวกันนั้นมากขึ้นกว่าเดิม แบนดูราได้เสนอวิธีการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญา ซึ่งจะเป็นสาเหตุหนึ่งของการแสดงพฤติกรรมของบุคคล วิธีการหนึ่งนั้นคือ การเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) เพราะเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงความคิดหรือการเรียนรู้ของบุคคล ส่วนใหญ่เกิดจากการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภทหลัก คือ 1) ตัวแบบทางพฤติกรรม 2) ตัวแบบทางวาจา 3) ตัวแบบสัญลักษณ์ และ 4) ตัวแบบสัมผัส ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการได้รับตัวแบบจากสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่อยู่ในขั้นตอนวางแผนจะทำปริญญาโท และกำลังทำปริญญาโท หรือผลงานวิชาการอื่นๆ ใน 3 ด้านคือ วัดการเห็น การรับรู้ และการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่จะทำและกำลังทำปริญญาโท

หรือผลงานวิชาการอื่นๆ เช่น ครอบครัว เพื่อน ครูอาจารย์ จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การได้รับตัวแบบทางสังคม เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลายอย่าง อาทิ พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาทางเพศ และพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณ ผู้วิจัยจึงคาดว่า การได้รับตัวแบบทางสังคมน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การแสดงถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ผู้ให้ การสนับสนุนจะแสดงออกถึงความสนใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือด้านวัตถุ สิ่งของ ข้อมูลข่าวสาร หรืออารมณ์ โดยที่มีลักษณะของการติดต่อสัมพันธ์นั้น ประกอบด้วยการถ่ายทอดข้อมูลสาระสำคัญที่ทำให้ผู้รับเชื่อว่ามีคนเอาใจใส่และมีความรักความหวังดี และรู้สึกว่าคุณค่า เป็นที่ยอมรับในสังคม และเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และเป็นประโยชน์แก่สังคม การสนับสนุนทางสังคม โดยทั่วไปมี 3 ชนิด คือ การสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนด้านทรัพยากร ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่อยู่ในชั้นตอนวางแผนจะทำปริญญาโท และกำลังทำปริญญาโท เช่น ครอบครัว เพื่อน อาจารย์ โดยวัด 3 ชนิด กล่าวคือ 1) ด้านการสนับสนุนด้านอารมณ์ เช่น ประเมินการให้ความใส่ใจ การให้กำลังใจ 2) ด้านการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การช่วยเหลือในการจัดหาข้อมูลในการทำปริญญาโท พูดคุย ให้และแลกเปลี่ยนความรู้ และ 3) ด้านการสนับสนุนด้านทรัพยากร เช่น การอำนวยความสะดวกในการจัดหาเครื่องมือ เครื่องใช้ที่จำเป็นต่อการทำปริญญาโท เป็นต้น จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน อาทิ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้เข้ามาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต และพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของพนักงานโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง ผู้วิจัยจึงคาดว่า การสนับสนุนทางสังคมน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา หมายถึง การที่นิสิตได้รับแรงกดดันจากการมีข้อจำกัดเรื่องระยะเวลาในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการจากการกำหนดของหลักสูตรที่กำลังศึกษา ซึ่งในการทำงานนั้นมักมีความสำคัญเรื่องเวลาเข้ามาเป็นตัวกำหนดงานนั้นๆ เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการทำปริญญาโทของนิสิตระดับอุดมศึกษา เวลาจะเข้ามามีบทบาทสำคัญในการเป็นตัวกำหนดให้นิสิตต้องสร้างสรรค์ผลงานวิชาการออกมาและนำเสนอในระยะเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดถึงความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการทำปริญญาโท และพฤติกรรมการคัดลอก หรือไม่คัดลอกผลงานวิชาการ เนื่องจาก นิสิตจะเลือกใช้วิธีการคัดลอกผลงานของผู้เข้ามาส่งอาจารย์เนื่องจากความกดดันที่ต้องส่งงานให้ทันเวลา และความดันเรื่องเวลาจะมีผลกระทบต่อการตัดสินใจทางจริยธรรมในการคัดลอกผลงานวิชาการ

กลุ่มจิตลักษณะเดิม ประกอบด้วย 2 ตัวแปร คือ 1) ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และ 2) เหตุผลเชิงจริยธรรม

ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน หมายถึง ปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญ ของสิ่งที่จะเกิดในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมตนเองให้รู้จักอดได้ รอได้ เพื่อรอรับประโยชน์ที่ ยิ่งใหญ่กว่า หรือสำคัญกว่าที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ มุ่งอนาคต และควบคุมตน ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ 2 ด้านคือ ด้านมุ่ง อนาคต จะวัดปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของความสำเร็จในการสร้างสรรค์ ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น และด้านควบคุมตน จะวัดความสามารถในการควบคุมบังคับตนเอง ให้รู้จักอดทน อดกลั้นในการไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่นโดยไม่ให้เกิดริตแก่เจ้าของผลงานนั้น หรือจงใจทำ ให้ผู้อ่านคิดว่าเป็นผลงานที่มาจากความคิดและการกลั่นกรองความรู้ความสามารถของตน อันจะเป็นความ ภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ และเกียรติยศที่จะได้รับเมื่อสร้างสรรค์ผลงานวิชาการสำเร็จ จากการประมวลเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน อาทิ มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์พฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างมี ประสิทธิภาพและพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม ผู้วิจัยจึงคาดว่าลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนน่าจะเป็น ตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำ พฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ประกอบไปด้วยปัจจัย 4 ด้าน คือ 1) ความรู้เชิงจริยธรรม 2) เจตคติทางจริยธรรม 3) เหตุผลเชิงจริยธรรม และ 4) พฤติกรรมเชิงจริยธรรมในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมต่อ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการภายใต้กรอบแนวคิดตามทฤษฎีของโคลเบอร์ก ซึ่งจากการ ประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า ผู้ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงจะมีพฤติกรรมการทำงานอย่างมี จริยธรรมสูง ผู้วิจัยจึงคาดว่า เหตุผลเชิงจริยธรรมน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอก ผลงานวิชาการ

กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วย 2 ตัวแปร คือ 1) เจตคติที่ดีในการสร้างสรรค์ผลงาน วิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น และ 2) การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงาน วิชาการ

เจตคติเป็นลักษณะทางจิตประเภทหนึ่ง ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบทางการรู้คิด องค์ประกอบทางความรู้สึก องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดเจตคติดีในการ สร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น โดยผู้วิจัยจะกำหนดวัดเจตคติทั้ง 3 องค์ประกอบ และ กำหนดให้เจตคติดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น หมายถึง สภาวะความพร้อมทาง ความคิด ความรู้สึก ต่อการไม่ลอกเลียนผลงานวิชาการของผู้อื่น มีประโยชน์เพียงใด รู้ถึงว่าการกระทำนั้นชอบ หรือไม่ชอบเพียงใด และมีความพร้อมที่จะไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่นมากนักน้อยเพียงใด จากการประมวล เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าเจตคติดีที่เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน โดยเฉพาะ เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นๆ ทั้งลักษณะทางสถานการณ์สังคม และลักษณะทางจิต ผู้วิจัยจึงคาดว่าเจตคติที่ดี

ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่นจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การรับรู้ความสามารถของตน หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะจัดการระบบ และสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดได้ โดยมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Bandura) ซึ่งมีความเชื่อว่า บุคคลจะตัดสินใจที่กระทำพฤติกรรมใดหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ คือ 1) ความคาดหวังในความสามารถของตน (Efficacy expectation) ซึ่งต่อมาแบนดูราได้เปลี่ยนเป็น การรับรู้ความสามารถของตน ที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายตามที่คาดหวังไว้ และ 2) ความคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้น (Outcome expectation) หมายถึง ความเชื่อบุคคลประมาณค่าถึงพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่จะปฏิบัติได้ นำสู่ผลลัพธ์ตามที่คาดหวังไว้ เป็นการคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้นเนื่องมาจากพฤติกรรมที่ได้ทำ จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน ผู้วิจัยจึงคาดว่ารับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อค้นหาตัวแปรเชิงเหตุที่สำคัญ และปริมาณการทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการด้วย

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมตามแนวคิดปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มาเป็นแนวทางในการประมวลเอกสาร และใช้แนวคิดทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม ของดวงเดือน พันธุมนาวิน มาเป็นแนวทางในการกำหนดตัวแปรเชิงเหตุในการอธิบายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ จากการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมตามแนวทางดังกล่าว สามารถแบ่งสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ 1) ตัวแปรด้านสถานการณ์ทางสังคม ประกอบด้วย 3 ตัวแปรย่อยคือ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา 2) ตัวแปรด้านจิตลักษณะเดิม ประกอบด้วย 2 ตัวแปรย่อยคือ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม และ 3) ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วย 2 ตัวแปรย่อยคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ซึ่งคาดว่าจะส่งผลต่อตัวแปรเชิงผลคือ ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยมีลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ เป็นตัวแปรแบ่งกลุ่ม

สมมติฐานการวิจัย

1. ลักษณะสังคม ลักษณะจิตเดิม และลักษณะจิตตามสถานการณ์ สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม
2. ตัวแปรพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานครที่ลงทะเบียนเรียน ในปีการศึกษา 2558 ภาคการศึกษาที่ 2 ตามข้อมูลรายบุคคลนักศึกษารายชื่อของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยคำนวณจากสูตรของทาร์ ยามาเน่ และคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน ดังนี้ 1. แบ่ง ประเภทมหาวิทยาลัย ด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ เป็น 6 ประเภท ตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 2. สุ่มประเภทมหาวิทยาลัย ด้วยวิธีการสุ่มแบบง่ายด้วยการจับสลาก 3. สุ่มมหาวิทยาลัย ด้วยวิธีการสุ่มแบบง่ายด้วยการจับสลาก จากการสุ่มดังกล่าวได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ 1) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 3) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา 4) มหาวิทยาลัยสวนดุสิต 5) มหาวิทยาลัยชินวัตร และ 6) มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย รวมจำนวน 360 คน

เครื่องมือที่ใช้ และคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดประเภทมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จำนวน 1 ฉบับ (10 ตอน) โดยผู้วิจัยได้สร้างขึ้นใหม่ตามนิยามปฏิบัติการและนำแบบวัดมาปรับปรุง มีค่าความเที่ยงตรง ค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่น จนได้เครื่องมือที่นำไปใช้จริง ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง .73 ถึง .93

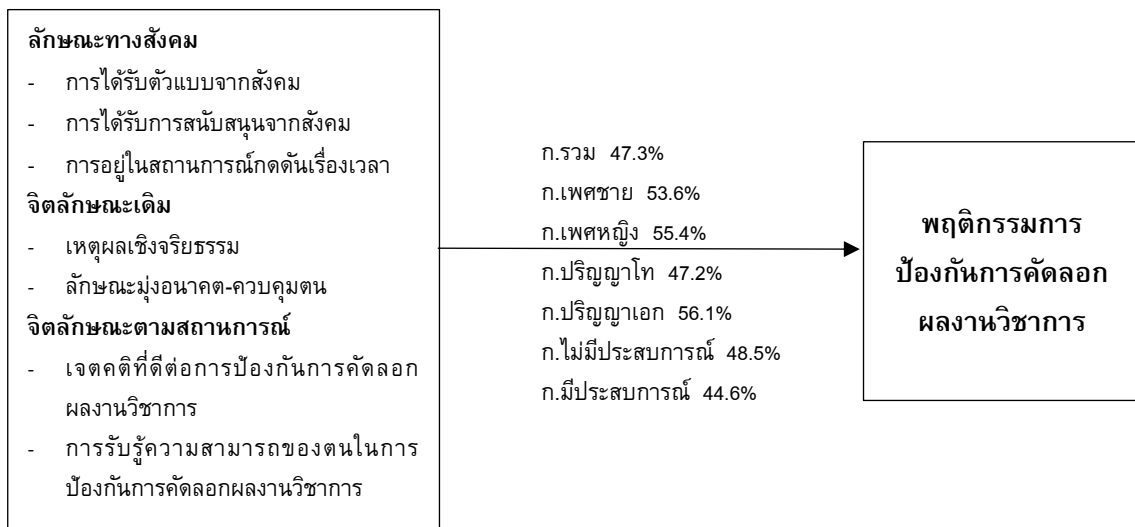
การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อวิเคราะห์ลักษณะชีวสังคม และคุณลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression analysis) แบบคัดเลือกเข้า (Enter Selection) และแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) และการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation)

ผลการศึกษา

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกเข้า (Enter Selection) เพื่อทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สรุปได้ว่า ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา ตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม และตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร

ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ สามารถร่วมกันทำนายการเกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 47.3 กลุ่มเพศชายทำนายได้ร้อยละ 53.6 กลุ่มเพศหญิงทำนายได้ร้อยละ 55.4 กลุ่มปริญญาโททำนายได้ร้อยละ 47.2 กลุ่มปริญญาเอกทำนายได้ร้อยละ 56.1 กลุ่มไม่มีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ 48.5 และกลุ่มมีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ 44.6 ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 ผลการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

นอกจากนี้ยังการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) โดยตั้งชุดตัวทำนายไว้ 3 ชุด โดยเรียงลำดับการเข้าสมการตามผลการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พบผลดังนี้ ชุดตัวทำนายชุดที่ 1 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ชุดที่ 2 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร และชุดตัวทำนายชุดที่ 3 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 38.9 ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้ระหว่างร้อยละ 46.3 ถึง 28.9 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตปริญญาเอก และต่ำสุดในกลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ มีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เมื่อทำนายร่วมกับ กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.3 ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นระหว่างร้อยละ 13.8 ถึง 7.7 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตเพศหญิง ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และต่ำสุดในกลุ่ม

นิสิตที่มีประสบการณ์ มีตัวทำนายสำคัญทั้งสองกลุ่ม คือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และเมื่อทำนายร่วมกันทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม 2 ตัวแปร ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญระหว่างร้อยละ 8.1 ถึง 3.5 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตมีประสบการณ์ และต่ำสุดในกลุ่มนิสิตเพศชาย ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญทั้งสองกลุ่ม คือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงผลการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ	จำนวน (คน)	ชุดตัวทำนายชุดที่ 1 (จิตลักษณะตามสถานการณ์ 6-7)			ชุดตัวทำนายชุดที่ 2 (ลักษณะทางสังคม 1-3)			R Square Change	ชุดตัวทำนายชุดที่ 3 (จิตลักษณะเดิม 4-5)			R Square Change
		% ทำนาย	ตัวทำนายที่มีนัยสำคัญ	beta	% ทำนาย	ตัวทำนายที่มีนัยสำคัญ	beta		% ทำนาย	ตัวทำนายที่มีนัยสำคัญ	beta	
รวม	360	38.9	6,7	.376***, .307***	46.3	7,1,6,3	.254***, .224***, .166*, .148*	7.4***	47.2	7,1,6,3,2	.263***, .221***, .155*, .144*, .109*	0.9
เพศชาย	147	41.4	6	.605***	50.5	6,3,2	.300*, .240*, .230*	9.1***	53.6	6,2,3,1,4	.390*, .327***, .189*, .139*, -.275*	3.1*
เพศหญิง	213	41.0	7,6	.523***, .190*	54.8	7,1	.422***, .414***	13.8***	55.4	1,7	.410***, .334***	0.6
ปริญญาโท	296	36.7	7,6	.339***, .323***	47.0	1,7,2	.290***, .262***, .127*	10.3***	47.2	1,7,2	.248***, .242***, .122*	.02
ปริญญาเอก	64	46.3	6	.626***	49.5	6	.529*	3.2	56.1	6,1,5,4	.631*, .325*, .295*, -.456*	6.6*
ไม่มีประสบการณ์	196	34.7	6,7	.381***, .263**	44.2	1,7,6	.295***, .196*, .183*	9.5***	48.5	4,1,5	.268*, .247*, .148*	4.3*
มีประสบการณ์	164	28.9	6,7	.401***, .195*	36.5	6,7,3,1	.248*, .202*, .187*, .179*	7.6***	44.6	6,7,1,4	.426***, .329***, .291***, -.447***	8.1***

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00 **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 *มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ R Square Change = เปอร์เซ็นต์ที่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อเพิ่มชุดตัวทำนายเข้าไปใหม่ ขณะที่ชุดตัวทำนายเดิมถูกควบคุมให้คงที่
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 1: 6=เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ 7=การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 2: 1=การได้รับตัวแบบจากสังคม 2=การได้รับการสนับสนุนจากสังคม 3=การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 3: 4=ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน 5=เหตุผลเชิงจริยธรรม

จากการวิเคราะห์การหาค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation) มีค่าเท่ากับ .715 ซึ่งสรุปว่า พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการศึกษา

1. จากการศึกษาปริมาณการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร กล่าวได้ว่านิสิตจะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการนั้น มีปัจจัยต่างๆ มาเกี่ยวข้อง 3 กลุ่มตัวแปร ได้แก่ กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม และกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 47.3 และทำนายในกลุ่มย่อยได้ระหว่างร้อยละ 55.6 ถึง 46.1 ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) ของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2541) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมทาง

สังคมของมนุษย์เกิดจากสาเหตุหลัก 4 ประการ คือ 1) ลักษณะของสถานการณ์ หมายถึง สถานการณ์ หรือ สภาพแวดล้อมทางสังคมที่บุคคลประสบอยู่ปัจจุบัน ซึ่งเป็นลักษณะที่เอื้อหรือขัดขวางพฤติกรรมปัจจุบัน 2) จิตลักษณะเดิม หมายถึง ลักษณะทางจิตใจที่ส่งผลผลักดันให้เกิดพฤติกรรมหนึ่งๆ เป็นลักษณะที่เกิดขึ้นสะสมในตัวบุคคลจากอดีตถึงปัจจุบัน มีลักษณะที่ค่อนข้างคงที่ ไม่อยู่ใต้อิทธิพลของสถานการณ์ปัจจุบัน 3) จิตลักษณะร่วมกับสถานการณ์ ที่เรียกว่าปฏิสัมพันธ์แบบกลไก (Mechanical Interaction) อาจวิเคราะห์ได้ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) โดยมีตัวแปรทางจิตและสถานการณ์เป็นตัวแปรอิสระ 2 ตัว และพฤติกรรมเป็นตัวแปรตาม และ 4. จิตลักษณะทางสถานการณ์ ที่เรียกว่า ปฏิสัมพันธ์แบบในตน (Organismic Interaction) ซึ่งเป็นผลมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะเดิมของบุคคล กับสถานการณ์ที่บุคคลนั้นกำลังเผชิญอยู่ทำให้เกิดจิตลักษณะตามสถานการณ์ สอดคล้องกับ งามตา วณิชานนท์ (2545) รูปแบบนี้จะมุ่งเน้นความสัมพันธ์ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะของบุคคล (สาเหตุภายใน) กับสถานการณ์ที่บุคคลกำลังประสบอยู่ (สาเหตุภายนอก) ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมีความเชื่อมโยง และต่อเนื่องซึ่งกันและกัน

2. จากผลการวิจัยพบว่า เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการได้รับตัวแบบทางสังคม ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานครพบมากที่สุดทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ซึ่งสอดคล้องกับ ดวงเดือน พันธุมนาวิ (2531) อ้างถึงใน จิตติพร ไวรโรจน์วิทยาการ (2551) ที่กล่าวว่า เจตคติประกอบด้วย ความรู้ที่สิ่งนั้นมีประโยชน์ หรือมีโทษเพียงใด ความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งหนึ่ง บุคคลนั้นจะมีความพร้อมที่จะกระทำต่อสิ่งนั้นไปในทางที่สอดคล้องกับการประเมินค่าต่อสิ่งนั้นว่ามีประโยชน์หรือไม่ ตัดสินจากความชอบหรือไม่ชอบของตนต่อสิ่งนั้น และธีรพงศ์ บำเพ็ญทาน (2558) พบว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี เป็นตัวแปรอันดับแรกมากที่สุดทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่เข้าสู่สมการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี สอดคล้องกับ พัชรีย์ รัตนพันธ์ (2551) พบว่า เจตคติต่อการมีส่วนร่วมด้านการวิจัย เป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถทำนายการเกิดพฤติกรรมมีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏ สวนสุนันทา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย และนิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) พบว่า ทศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม เป็นตัวทำนายที่สำคัญเป็นอันดับแรก ที่ทำนายพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

3. จากการหาค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation) มีค่าเท่ากับ .715 ซึ่งสรุปว่า พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

1. จากผลการวิจัยพบว่า เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการได้รับตัวแบบทางสังคม ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานครพบมากที่สุดทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ดังนั้น

คณาจารย์ เพื่อน และผู้ที่เกี่ยวข้องควรช่วยกันเป็นแบบอย่างที่ดี มีคุณธรรม ศีลธรรม จรรยาบรรณในการทำวิจัย รวมถึงให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการที่ถูกต้อง เช่น วิธีการอ้างอิง วิธีการค้นหาแหล่งข้อมูลที่เหมาะสม เป็นต้น เพื่อช่วยป้องกัน และลดการเกิดพฤติกรรมคัดลอกในนิสิต ซึ่งในงานวิจัยของ Anderson (2009) ก็ได้เสนอแนวทางในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการไว้ว่า คณาจารย์ ผู้สอน หรือบรรณาธิการวารสารวิชาการ ควรแนะนำ และทำความเข้าใจเรื่องการคัดลอกผลงานวิชาการตั้งแต่ต้นปี การศึกษา สิ่งนี้จะทำให้นิสิตมีความรู้ความเข้าใจในการอ้างอิงผลงานผู้อื่นที่ถูกต้อง เหมาะสม เกิดความตระหนักรู้ ถึงโทษและการลงโทษ และในช่วงระหว่างการศึกษาควรหมั่นตรวจสอบผลงาน และพฤติกรรมของนิสิตอย่างจริงจัง หากพบว่านิสิตใดมีความเสี่ยงที่จะคัดลอก ก็ควรมีการเรียกมาตักเตือน และทำความเข้าใจใหม่ให้ถูกต้อง ก่อนที่จะ ตีพิมพ์ หรือนำเสนองานภายนอก

2. งานวิจัยชิ้นนี้ ได้วิเคราะห์ปัจจัยที่จะส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษา ดังนั้น คณาจารย์ มหาวิทยาลัย หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และที่สำคัญ คือนิสิตเอง ควรให้ความสำคัญและร่วมกันป้องกันไม่ให้เกิดการคัดลอกผลงานวิชาการ อีกทั้งควรส่งเสริมให้เกิดการตรวจสอบการ คัดลอกในงานวิชาการทุกระดับ เช่น รายงานในชั้นเรียน ข้อสอบในรายวิชา เป็นต้น โดยมีใช้ให้ความสำคัญเฉพาะ ปริญญานิพนธ์ หรือบทความวิชาการเท่านั้น

ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการและการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาครั้งต่อไปควรขยายการศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่อาจเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอก ผลงานวิชาการ เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่ดียิ่งขึ้น
2. การศึกษาครั้งต่อไปควรขยายขอบข่ายการศึกษาไปที่นิสิตบัณฑิตศึกษานอกเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่ถูกต้อง ครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
3. การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาปัจจัยส่งเสริมพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เพื่อให้ เป็นแนวทางในการปฏิบัติที่ดีมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กัญญา บุญยเกียรติ. (2554). *การล้กลอกผลงานวิชาการและวรรณกรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- งามตา วณิชานนท์. (2545). *การถ่ายทอดทางสังคม*. เอกสารประกอบการสอน วิชา วป. 581 การถ่ายทอดทางสังคมกับการพัฒนาของมนุษย์. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เจริญ ตรีศักดิ์. (2549). การลอกเลียนวรรณกรรม: ความต่างพ้อยทางวิชาการ. สืบค้นจาก http://pharm.swu.ac.th/psi/content/content11_1.1.49/vol_11_no_1_2006_pg071-078_Plagiarism.pdf
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2548). *ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม การวิจัยและการพัฒนาบุคคล*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2556). ข้อบังคับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2551. สืบค้นจาก http://www.grad.chula.ac.th/th/06_downloads/04_docs/chula_rule_%202551_graduated.pdf
- บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. (2556). ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2556. สืบค้นจาก http://www.ce.mahidol.ac.th/files/regulation/1_2.pdf
- ณัฐพร ศรีสติ. (2548). *ความรู้ ทักษะและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย.
- ธีรพงศ์ บำเพ็ญทาน. (2558). *สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่รู้ไม่เรียนเรียนดนตรีของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย, การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์.
- นิชาภัทร โพธิ์บาง. (2550). *ลักษณะจิตใจและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี*. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย, การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์.
- พัชรี เขตต์จะโป๊ะ. (2552). *การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตน ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, บัณฑิตวิทยาลัย.
- พัชรี รัตนพันธ์. (2551). *สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย, การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์.
- ไพเราะ เบญจกุล. (2552). *หยุด ! การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่น*. *วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสรรพสิทธิประสงค์*. 7(2), 1-9.

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2559). ข้อมูลนักศึกษาปัจจุบัน ปีการศึกษา 2558. สืบค้นจาก
<http://www.info.mua.go.th/information/>

Anderson, I. (2009). Avoiding plagiarism in academic writing. *Nursing Standard*, 23(18), 35-37.

Debnatha, J. (2016). Plagiarism: A silent epidemic in scientific writing – reasons, recognition and remedies. *Medical Journal Armed Forces India*, 72(2), 164–167.

Powell, L. (2011). Understanding plagiarism: Developing a model of plagiarising behaviour.

Retrieved from <http://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.259.7745&rep=rep1&type=pdf>

Translated Thai References (ส่วนที่แปลรายการอ้างอิงภาษาไทย)

Bampenthan, T. (2015). *Sociological situations and psychological characteristics related to curious in music learning behaviors of high school students*. (Master's thesis).

Srinakharinwirot University, Graduate School, Applied Behavioral Science Research.

Benjakul, P. (2009, July-December). Stop! Plagiarism. *Journal of Boromarajonani College of Nursing, Sappasithiprasong Thailand*, 7(2), 1-9.

Bhanthumnavin, D. (2005). *The tree of ethics theory: The research and human development*. (3rd Ed.). Bangkok: National Institute of Development Administration.

Bunyakiat, K. (2011). *Plagiarism*. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House.

Keatjapo, P. (2009). *Perception on plagiaristic behavior of graduate students, Faculty of Education, Chiang Mai University*. (Master's thesis). Chiang Mai University, Graduate School.

Office of Higher Education Commission. (2016). Student current year 2016. Retrieved from
<http://www.info.mua.go.th/information/>

Pobaang, N. (2007). *Psychological characteristics and situations related to ethical work Behavior of government treasurers*. (Master's thesis). Srinakharinwirot University, Graduate School, Applied Behavioral Science Research.

Ratanapun, P. (2008). *Social-situation and psychological factor related to research participation of Suan Sunandha Rajabhat University Faculty*. (Master's thesis). Srinakharinwirot University, Graduate School.

Srisati, N. (2005). *Knowledge attitude and behavior concerning cyber-plagiarism for academic purposes of graduate students in the Bangkok Metropolitan Administration area (BMA)*. (Master's thesis). Chulalongkorn University, Graduate School.

The Graduate School, Chulalongkorn University. (2013). The graduate school, Chulalongkorn University Announcement on the graduate student 2008. Retrieved from http://www.grad.chula.ac.th/th/06_downloads/04_docs/chula_rule_%202551_graduated.pdf

The Graduate School, Mahidol University. (2013). The graduate school, Mahidol University announcement on the graduate student 2013. Retrieved from http://www.ce.mahidol.ac.th/files/regulation/1_2.pdf

Trisak, C. (2006). Plagiarism: the unblemished academic. Retrieved from http://pharm.swu.ac.th/psi/content/content11_1.1.49/vol_11_no_1_2006_pg071-078_Plagiarism.pdf

Vanindananda, N. (2002). *Socialization*. RB. 581 socialization and human development's handout. Bangkok: Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University.